

ÁLBUM PARA LA JUVENTUD

1228

Malena Solarz, 2021

ESTREA EN NUMAX: 23.01.2024 | V.O. | 80 min

Pedro e Sol recén remataron o seu último ano de escola e dan comezo ás vacacións. Dedican o seu tempo libre no verán a abordar, pouco a pouco, tarefas que quizais algún día se convertan nas súas profesións. Sol emprega as súas leccións de piano para revisar musicais antigos e prepara un exame para o conservatorio de música. Mentres tanto, Pedro interésase pola dramaturxia e comeza un taller de escritura sen dicírllo a ninguén. Nestes días compartidos con outros mozos e adultos, miran Pedro e Sol. Están medrando, mesmo sen decatarse.

**Máis información
e entradas en**

Entrevista con Malena Solarz: «A fórmula do meu cinema é que non haxa fórmula»

Buscaches para o teu filme unha procura tradicional en canto á súa estrutura e é unha *slice of life* destes amigos? Non ten unha estrutura tradicional pero si ten argumentos: si se trata de personaxes aos que lles pasan cousas e fan cousas, relaciónanse, desenvólvese as cousas que fan. Aínda non tendo unha estrutura tradicional de tres actos e puntos de xiro, diría que o argumento ten que ver con seguir eses personaxes nos días que acaban de terminar a secundaria, cando empezan a relacionarse con algunha das súas actividades de interese, como a música e a escritura. Tamén se relacionan con algún dos seus pares, amigos e xente dunha xeración maior, como irmáns e profesores. Non hai adultos maiores senón adultos novos e estes mozos que están a empezar un pouco a achegarse á adultez pero aínda lles falta. Están nunha idade na que se empezan a identificar algúns dos seus gustos e gustábame atopar eses personaxes aí. Despois foi simplemente empezar a seguir eses personaxes e imaxinar un pouco en que situación estaban neses días de vacacións. Non xurdiu cunha idea global do que quería narrar senón que empezou por esa primeira escena e empecei a tirar ese fío para ver que ía xurdindo.

Tiveches inspiración e influencias do subxénero mumblecore e primeiras películas de Richard Linklater como *Slacker* (1990) ou *Dazed and Confused* (1993)? Son películas que me interesan, pero que xa absorben moito doutras. É unha rede de referencias e a máis grande grande é Éric Rohmer. O mumblecore ten a intención de xerar unha ficción moi desposuída de grandes intencións da ficción con maiúscula; evita a gran historia, o gran relato, e céntrase en pequenos momentos. Non tiven a esas películas en mente á hora de escribir pero si me interesan moito.

Como conseguiches crear diálogos tan espontáneos? A fórmula é que non haxa fórmula. É ver que pasa cos actores, os seus rostros e corpos. A min sáeme escribir así. Non me saíría, e nunca o fixen, escribir algo moito máis armado, composto e grandilocuente cunha trama moi enrevesada e precisa. Gústame moito nas películas pero non me sae a min naturalmente escribilas; talvez algún día si, pero por agora non. Entón, xa había desde os diálogos escritos unha intención diso: que parecen diálogos escoitados sen demasiada ambición de comunicar grandes cousas senón que parecen anaquiños de conversas posibles deses personaxes, que son totalmente inventados para a película pero que puideron imaxinar falando desa forma.

Publicado en telam.com.ar